

Шариков Д. Авторський неокласичний театр сучасної хореографії.....

УДК 792.8

Денис ШАРИКОВ,

*кандидат мистецтвознавства, доцент кафедри академічного та естрадного
вокалу Інституту мистецтв Київського університету
імені Бориса Грінченка (Україна, Київ) dinois.khoreologiya.77@mail.ru*

АВТОРСЬКИЙ НЕОКЛАСИЧНИЙ ТЕАТР СУЧАСНОЇ ХОРЕОГРАФІЇ «СУЗІР'Я АНІКО»: СТИЛІСТИКА, ФОРМАЛЬНО- ТЕХНІЧНІ ЗАСОБИ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ

У статті проаналізовано та розглянуто авторський неокласичний балетний театр як цілісне унікальне явище української хореографічної культури, а саме кінця ХХ ст. Аналізуються дефініція та складові поняття «неокласичний балет». Визначаються особистість та творчість сучасного українського балетмейстера Аніко Рехвіашвілі та її авторський зображально-виразжальний стиль у власних хореографічних постановках – балетах, ансамблевих танцях та хореографічних мініатюрах. Розкриваються формально-технічні особливості та філософський зміст балетних постановок Аніко Рехвіашвілі.

Ключові слова: неокласичний танець, хореографія, балетний театр, неокласичний стиль, танцювальні форми, мініатюра, ансамбль.

Літ. 7.

Denys SHARYKOV,

*Ph.D. in Art, Associate Professor of academic and variety vocals Department,
Institute of Arts Kyiv Boris Grinchenko University
(Ukraine, Kyiv) dinois.khoreologiya.77@mail.ru*

AUTHOR NEOCLASSICAL THEATRE OF MODERN CHOREOGRAPHY «SUZYRIYA ANIKO»: STYLISTICS, FORMAL TECHNICAL REPRESENTATION MEANS

In the article it is analyzed the author neoclassical ballet theatre as a unique phenomenon of the Ukrainian choreographic culture, namely the end of the twentieth century. It is analyzed the definition and components of the neoclassical ballet concept. The author identifies the person and works of modern Ukrainian choreographer Aniko Rekhviashvili and her author expressive style in her own choreographic productions, ballets, choral dances and choreographic miniatures. It is described Aniko Rekhviashvili's formal technical features and philosophical content ballets.

Key words: neoclassical dance, choreography, ballet, neoclassical style of dance forms, miniature, ensemble.

Ref. 7.

Денис ШАРИКОВ,

*кандидат искусствоведения, доцент кафедры академического и эстрадного
вокала Института искусств Киевского университета имени Бориса Гринченко
(Украина, Киев) dinois.khoreologiya.77@mail.ru*

АВТОРСКИЙ НЕОКЛАССИЧЕСКИЙ ТЕАТР СОВРЕМЕННОЙ ХОРЕОГРАФИИ «СОЗВЕЗДИЕ АНИКО»: СТИЛИСТИКА, ФОРМАЛЬНО-ТЕХНИЧЕСКИЕ СРЕДСТВА РЕПРЕЗЕНТАЦИИ

В статье проанализированы и рассмотрены авторский неоклассический балетный театр как уникальное явление украинской хореографической культуры, а именно конца ХХ в. Анализи-

ISSN 2308-4855 (Print), ISSN 2308-4863 (Online)

161

руються дефініція і складові поняття «неокласический балет». Определяются личность и творчество современного украинского балетмейстера Анико Рехвиашвили и ее авторский изобразительно-выразительный стиль в собственных хореографических постановках – балетах, ансамблевых танцах и хореографических миниатюрах. Раскрываются формально-технические особенности и философское содержание балетных постановок Анико Рехвиашвили.

Ключевые слова: неокласический танец, хореография, балетный театр, неокласический стиль, танцевальные формы, миниатюра, ансамбль.

Лит. 7.

Постановка проблеми та аналіз досліджень. Наше дослідження цікаве тим, вперше в українському мистецтвознавстві аналізується і розглядається постать сучасного українського балетмейстера Аніко Рехвіашвілі, а також її авторський неокласический балетний театр як цілісне унікальне явище кінця ХХ ст.

Наукові розвідки у галузі неокласического балету хореографічної культури представлені М. Гватеріні, Філіпом Ла Моєм, Мішелем Мерсьє та Ізабеллою Жіно. Дослідження з неокласическої стилістики авторських балетних театрів Європи представлені у дописах Л. Абизової, Д. Бернадської, М. Погребняк, О. Плахотнюка, О. Чепалова.

Мета статті – проаналізувати особливості авторського неокласического балету Аніко Рехвіашвілі у видовому, жанровому розмаїтті.

Завдання – проаналізувати наукові дослідження у даній галузі; визначити закономірності розвитку неокласического балету; висвітлити балетні постановки Аніко Рехвіашвілі у театрі сучасної хореографії «Сузір'я Аніко».

Виклад основного матеріалу. Неокласический балетний театр – державна чи авторська структура в сучасній хореографії та сценічному мистецтві франко-англо-американського походження. На сьогодні йому властиві такі стилістичні ознаки:

- *неокласический танець* – оновлення класического танцю (балету) більш віртуозними виразними рухами та позиціями, ускладнення побудови форми балету: *entree, pas deux, pas de trois, variations, corps de ballet*; класическі *pas* побудовані таким чином, щоб простежувався та розкривався психологічний або асоціативний зміст; самі ж рухи проминаючі, важливим є підхід та перехід від руху до руху;

- *використання певних балетних форм* – багатоактного та одноактного балету, а також хореографічної мініатюри, музично-танцювальної форми «*pas de deux*», балету-перформансу, поетичного перформансу, перформансу «живої картини або чистого мистецтва».

Неокласический балетний театр відходить від форм академічної традиції старих театрів, які формували естетику, форму і техніку у добу «романтичного балету» (Паризька опера – Grand Opera de Paris, Міланська Ла Скала – Teatro alla Scala или La Scala, Маріїнський театр у Санкт-Петербурзі, Королівський театр Данії – Det Kongelige Teater) [3, 154], *звертаючись* до паралельних і кутових позицій у поєднанні з поворотними та заокругленими. У неокласическому балетному театрі більша *перевага надається* музичному творові, в якому класическі *pas* органічно повторюють всі складні особливості симфонічної, класическої та неокласическої музики, тобто використання *принципу танцесимфонії*. Сучасний неокласический театр має два жанри – безсюжетний та сюжетний [7, 234].

Наше дослідження стосується першого українського авторського неокласического професійного театру «Сузір'я Аніко». У грудні 1995 р. було створено Театр хореографічних мініатюр «Сузір'я Аніко». З 1996 р. – Театр сучасної хореографії «Сузір'я Аніко», з 2002 р. – «Балет Аніко». У нашому дослідженні будемо вживати такі назви: «Театр сучасної хореографії “Сузір'я Аніко”», «Балет Аніко». Художнім керівником і ба-

Шариков Д. Авторський неокласичний театр сучасної хореографії...

летмейстером Театру стала народна артистка України, лауреат міжнародних конкурсів балету, професор, завідувач кафедри класичної хореографії Київського національного університету культури і мистецтв, сьогодні – головний балетмейстер та художній керівник Національної опери України імені Тараса Шевченка – *Аніко Юрївна Рехвіашвілі* [2, 12].

Аніко Рехвіашвілі народилася у Києві в 1963 р. Після навчання в кількох студіях класичного балету і студії народного танцю при Національному Академічному ансамблі танцю України імені Павла Вірського (викладач з класичного танцю – Володимир Андреев). У 1990 р. Аніко закінчує кафедру хореографії Київського інституту культури імені Олександра Корнійчука, викладачі: з народно-сценічного танцю – Євген Зайцев; з мистецтва балетмейстера – Микола Трегубов. Після навчання Аніко розпочинає активну професійну балетмейстерську діяльність: постановки для солістів Національної опери України, для драматичних театрів Києва, кіно та різноманітних шоу. Поступово, з ростом творчого досвіду, зростає й авторитет Аніко як балетмейстера. Діапазон її творчих можливостей дуже великий: від сучасної хореографії (модерн-танець, фольк-модерн-джаз танець) до класичної (неокласичні балети, мініатюри, неокласичні стилізовані фольклорні концерти). Співпраці з видатними київськими вокалістами Ніною Матвієнко, Олександром Пономарьовим, а також – активна та плідна співпраця з вітчизняним композитором Георгієм Черненком (керівником ансамблю ударних інструментів «Ars Nova»), з яким було поставлено спочатку квартет, а згодом ансамблю композицію «Тремоло», яка найчастіше йшла на сцені під назвою оригіналу «Festive» [5, 112].

Хореографічні постановки Аніко Рехвіашвілі:

Червень 1996 р. – «Італійський альбом» – одноактний балет, на музику Джованні Пьєро Ревербері, Антоніо Вівальді. «Рондо» – одноактний балет в балеті, «Марення» – хореографічна мініатюра, Анко Балет. Січень 1997 р. «Болеро» на музику Моріса Равеля, одноактний балет, Анко Балет. Травень 1998 р. «Пори року» на музику Антоніо Вівальді, одноактний балет, Національна опера України імені Тараса Шевченка, Анко Балет. Заслужені артисти України Яна Гладких, Євген Кайгородов, Максим Мотков. У 1997–2000 рр. були поставлені на Аніко балет ансамблеві композиції: «Festive (Тремоло)» на музику Георгія Черненка; «Зірка» (червень, 1997), «Фія ночі», «Передчуття» на музику Джованні Пьєро Ревербері (жовтень-грудень, 1998); «Ave Maria» на музику Джуліо Качині (квітень, 1999); «Місячне коло чи новий день» на музику Георгія Черненка (квітень, 2000).

З 1998–2000 рр. для солістів Національної опери України імені Тараса Шевченка – Яни Гладких, Євгена Кайгородова «Маска» на музику Жоржа Бізе – Родіона Щедрина, «Пульс» на музику Георгія Черненка, «Pas de deux» (неокласичне) на музику Джакомо Россіні; для заслуженої артистки України – Тетяни Голякової та Артема Доцишина «Страх» на музику Пітера Габрієля; для народної артистки України – Олени Філіп'євої та заслуженого артиста України Максима Моткова «Танго» на музику Астора П'яццолла, «Серенада» на музику Генрі Пьорсола; для народної артистки України Ганни Кушнарьової та Олександра Шаповалова «Чотири поцілунки» на музику Яна Сібеліуса; для народної артистки України – Олени Філіп'євої та заслуженого артиста України Вадима Бургана «Скажені думки» на музику Жан-Мішель Жарра. Для Большого театру Росії (Москва) «Душа», одноактний балет, на музику Херардо Енрана Родрігеса, солісти – народні артисти Росії Ільза Лієпа та Марк Перетокін. У листопаді 2001 р. у Національній опері України імені Тараса Шевченка було поставлено двоактний (спочатку трьохактний) неокласичний балет «Віденський вальс» на музику Йоганна Штраус-батька, Рі-

харда Штрауса, Іоганна Штрауса-сина, який є в репертуарі до сьогодні. У листопаді 2006 р. Аніко поставила постмодерний балет «Даніела» на музику Миколи Чембержи. З 2012 р. Аніко стає головним балетмейстером та художнім керівником балетної трупі Національної опери України імені Тараса Шевченка.

Також впродовж 90-х років ХХ століття Аніко *поставила хореографію для драматичних п'єс* «Полонений тобою», «Брехня», «Я вам потрібен, панове» для Театру драми та комедії на лівому березі; «Чарівні черевички» для Театру юного глядача (Київ).

Важливо додати, що на базі театру сучасної хореографії «Сузір'я Аніко» у червні 1996 р. в Київському державному інституті культури (з 1999 р. – КНУКіМ) вперше в Україні було відкрито кафедру сучасної хореографії (з 2000 р. – кафедра сучасної класичної хореографії, з 2004 р. – класичної хореографії), яку очолила професор Аніко Рехвішвілі. Тут викладають академічні хореографічні дисципліни – класичний, характерний танець, мистецтво балетмейстера, а також сучасні методи хореографії синтезованої форми – хіп-хоп танець, модерн джаз танець, імпровізацію, контемпорарі данс, зразки сучасної і класичної хореографії [2, 14].

У червні 1996 р. колектив «Сузір'я Аніко» представив свою першу неокласичну балетну програму в хореографічних мініатюрах та ансамблевих композиціях *«Італійський альбом»* на музику Джованні П'єро Ревєрбері («Rondo Veneziano») та А. Вівальді. Програма «Італійського альбому», за аналогією до музичного супроводу італійських композиторів, вперше у світі стала своєрідним авторським рішенням репрезентації жіночої неокласичної техніки не в пуантах чи балетках, а саме у балетних туплях на маленькому підборі, що визначило танцювальну лексику *«terre-à-terre»*.

За характером, динамікою та стилістикою «Італійський альбом» є *синтезом імпресіонізму з експресіонізмом на неокласичній основі*. Однодійний балет складався з ансамблевих танців та хореографічних мініатюр, а також окремого «балету в балеті», за аналогією до літературної форми «роману в романі» (наприклад, як у М. Булгакова «Майстер і Маргарита»). Балет складається з танцювальних композицій, які дивно художньо оформлені.

У костюмах присутня *стилізація та синтез* костюма доби ампіру початку ХІХ ст., народних слов'янських ХІІІ ст., бальних (чоловічих) кінця ХХ ст., модерн-танцю (Марти Грем) середини ХХ ст. А саме, балет представлений ансамблевою композицією «Фантазія», мініатюрами «Дві троянди», «Чарівниця», «Три голоси», «Ще мить», «Вигук», «Гра з тінню», ансамблевою композицією «Жарт», «Метелик», «Марення», одноактним балетом «Рондо».

Декорації на сцені не використовувалися, все залежало від певного специфічного освітлення, зовнішній вигляд сцени є чорним – куліси, заднік. Часто використовуються контражури та башти в освітленні, що створює певну ілюзорність та таємничість того, що відбувається, хоча у балеті «Пори року» заднік є світлим та підсвічується задніми контражурами [1].

Цікавими неокласичними балетними мініатюрами можна назвати «Дві троянди», «Три голоси», «Вигук», «Гра з тінню» з *елементами імпресіонізму* (дунканізму й фокінізму). «Дві троянди» створюють асоціацію сильного аромату червоної троянди, витончений аромат білої, як втілення тепла, емоційної натури, і холодної, стриманої натури. Незважаючи на те, що образи троянд є асоціативними, вони чітко увиразнюють жіночі характери. «Три голоси» створюють враження звучання різних за характером голосів людської душі: печалі, радості, спокою. «Гра з тінню» розкриває рефлексії хореографа на своє внутрішнє «я», коли реальність та ірреальність зливаються. У хореографії на-

Шариков Д. Авторський неокласичний театр сучасної хореографії...

явна пластична імпровізація й неокласична техніка контемпорарі данс «terre-à-terre».

Неокласичну мініатюру з *експресіоністською тематикою* та авторськими елементами модерн-танцю (лексика, техніка – contraction, drop) в балеті представлено у мініатюрі «Визук», що є вкрай емоційною, з виразним відтворенням стану як постановника, так і артистів, – *крик душі, психологічний надриг, нервові збудження та роздратованість*. Техніка побудована на виразних засобах *модерн-танцю, диско, контемпорарі данс*.

«Пори року» – абстрактно-асоціативний неокласичний балет У балеті розкривається психологія стосунків між чоловіком та жінкою, що асоціюються з порами року – зимою, весною, літом, осінню в душі людини. Сюжет побудовано на конфлікті фатальної неможливості; у гармонійні стосунки Весни і Літа вносить розлад, інтригу Зима. Літо зраджує Весні через постійні спроби привернути до себе увагу Зими. Осінь у постійному потязі і залицаннях до Зими, але так само постійно зневажена нею.

Танцювальними прелюдіями грос фатерами (gross fatter) є ансамбловий танець (danse d'ensemble), що психологічно насичує і розкриває абстрактно-асоціативні форми балету. Хореографія в балеті побудована на танцсимфонії, кожен рух, варіація, комбінація, дует, pas d'ensemble відтворюють композицію, зміст і характер музики Вівальді.

Костюми головних виконавців індивідуалізовані так: зима – блакитна, весна – рожева, літо – салатове, осінь – теракотова. Костюми ансамблю чорні. Техніка балету побудована на академічних зразках класичного танцю й техніці контемпорарі данс.

«Віденський вальс» – сюжетний неокласичний балет. Представлений сюжет побудований на романтичній історії з життя відомого австрійського композитора Йоганна Штрауса (сина). У балеті наявні всі компоненти й аспекти драматичного багатодійового балету: характерні танці, пантоміма, пересувальні декорації, ballet d'action, pas de deux.

Костюми солістів та ансамблю точно відповідають добі кінця XIX ст. Хореографія побудована за принципом танцсимфонії, досить чітко висвітлює складні стосунки між головними героями. У балеті також наявні абстрактно-асоціативні образи. Техніка балету побудована на неокласичних прийомах, балетних формах Європи та Америки другої половини XX ст. [5, 19]. Комбінації мають складну лексику як чоловічого, так і жіночого танцю. Танець насичений великими стрибками, port de bras cambre, дрібною технікою рухів, широкою амплітудою руху. Балетна вистава для хореографа є своєрідним філософським та психологічним роздумом, навіть індивідуальним аналізом [6, 158].

Впродовж 1999–2004 рр. Аніко Рехвіашвілі змінила та доповнила репертуар театру, залучивши до програми постановки, які були переставлені з артистів Національної опери України імені Тараса Шевченка, а також поставлені зовсім нові ансамблеві композиції та хореографічні мініатюри. Важливо додати, що артистичний склад театру змінювався часто протягом 1997–2002 рр., це стосувалось переважно чоловічого контингенту.

Таким чином, починаючи з 1999 р., оновлена програма театру отримала назву «*Не написаний альбом*». Художниками з костюмів протягом всього існування колективу залишались Аніко Рехвіашвілі та Людмила Хоцянівська, вони виступали як дизайнери всіх костюмів, так і вишивальниці, особливо жіночих суконь.

Програма на дві дії, складена з хореографічних мініатюр та одноактних балетів, тривалістю 90 хвилин, у складі 14 виконавців.

Перше відділення:

1. «*Festive (Tremolo)*» на музику Георгія Черненка «Festive». Ритм життя – це часом ритм довгоочікуваних злетів та непередбачуваних падінь. Його імпульс змінюється, як

змінюються його настрої та забарвлення. Емоційний та експресивний темп, психологічна атака на глядача.

2. «*Фія ночі*» на музику Джованні Пьєро Ревербері «Tierolo». Тільки вона, якій підвладні його бажання, може зачарувати та можливо спокусити... Чи увести в казку та міф...

3. «*Спокусниця*» на музику Джованні Пьєро Ревербері «Splendore di Venezia». Їх двоє. Кожен сподівається на те, що саме за ним буде першість. Але вона жінка. Вона вмє так себе повести, що кожен з них залишиться з думкою, що він і є той самий. Але вона не вибирає нікого, залишаючи юнаків з нічим.

4. «*Три голоси*» на музику Джованні Пьєро Ревербері «Odissea Veneziana». У розмаїтті фарб і голосів настрою виявились три відтінки: добрий, спокійний й гармонійний – бузковий; емоційний, яскравий, динамічний, які доповнюють один одного, але кожен по-своєму неповторний і незвичний.

5. «*Ще мить*» на музику Джованні Пьєро Ревербері «La Giudessa». Залишилось ще трошки, маленьке зусилля. Але інколи це нескінченно багато для людських можливостей, і все скінчилося. Остання мить перед розставанням, але згадка, як колись було чудово, закінчується страшною реальністю...

6. «*Вигук*» на музику Джованні Пьєро Ревербері «Prestige». Відчайдушний, надлюдський крик виривається з їхніх душ. Вони метушаться, шаленіють від цього, а ми не можемо дивитися на це байдуже... Вигуки, остервеніння, лайка знесилюють, але їх образа залишається з ними.

7. «*Чотири поцілунки*» на музику Яна Сібеліуса. «Сумний вальс». Із звуків завожуючої музики Яна Сібеліуса наче виникають справжні образи. Вона граціозна й тендітна, а він впевнений і всепоглинаючий. Він захоплює її у пориві вальсу і поступово знищує своїм надприродним впливом. Психологічно висмоктує її сутність, залишаючи її спустошеною морально і фізично.

8. «*Болеро*» – неокласичний балет, де на класичній основі вдало синтезувався народно-сценічний іспанський танець, – болеро, фламенко, а також сучасний танець – техніка модерн-танцю. Невичерпна енергія, яка здається нізвідкіля з'явилася, поступово наростає, взаємодіє сама с собою. Як хвилі: то накопичується, то спадає. Вона нас намагнічує та гіпнотизує. Та ось раптом відбувається вибух, який все миттєво руйнує, щоб знову і знову повторити все спочатку. Балет є репрезентацією психологічних стосунків між чоловіком і жінкою, індивіда та суспільства, які демонструються у виразному емоційному стилі, відображаючи особливості музичного супроводу. У танці наявна експресивна й еротична манера, відчувається конфлікт чоловічого і жіночого начал. Вони постійно ворогують, намагаючись підкорити один одного, а також постійно створюючи психологічну атаку на глядача. Але в кінці знешкоджують себе, зникаючи в небутті. Костюми виконавців темно-сині.

Друге відділення:

1. «*Передчуття*» на музику Джованні Пьєро Ревербері «I Preparativi». Відчуття наближення чогось справжнього і невідомого. Воно витає в просторі і надихає нас загадковою силою. Динаміка, швидкість переходу в новий стан.

2. «*Скажені думки*» на музику Жан-Мішель Жарра «Rendez-vous». Безумна фантазія. Скільки цікавих думок може вдихнути вона в нас і який чарівний стан може викликати. Але витрата себе на емоції не породжує нічого доброго, а лише виснажує розум та позбавляє ідей.

3. «*Жарт*» на музику Джованні Пьєро Ревербері «Torcello». Чудовий настрій, і тому все здається веселим і жартівливим.

Шариков Д. Авторський неокласичний театр сучасної хореографії...

4. «Марення» на музику Антоніо Вівальді. «Пори року – Літо Presto». Це якесь за-тьмарення. Він настільки захоплений нею, що вже не усвідомлює себе і не в змозі дати собі раду... Вона ж лише користує, знесилує його та кидає, як сміття.

5. «Самотність удвох» на музику Антоніо Вівальді. «Пори року – Зима Allegro». Вони мають натхнення для досягнення. Але вони приречені бути самотніми у цьому бажанні. І навіть надлюдське поривання, щоб вирватися із цього стану, їм не допоможе. Їх весна минула, та в серці залишилась лише зима.

6. «Дві троянди» на музику Джованні Пьєро Ревербері «Regata Dei Dogi». Червона та біла троянди – загадковий символ двох характерів та образів. Та раптом відбувається диво: одна – яскрава та пекуча, друга – таємнича та недосяжна трохи підіймають завісу своєї краси. Вони репрезентують власний аромат.

7. «Метелик» на музику Джованні Пьєро Ревербері «Arabesco». Легкість і прозорість існування метелика захоплює, вражає і приваблює. Людина, граючись з ним немо би дитина, як у казці, відчуває мову і почуття малої істоти, спілкуючись з нею.

8. «Рондо» – одноактний балет на музику Джованні Пьєро Ревербері «Visioni di Venesia», «Ultimo Incontro», «Note Venesiane», «Venti d'Oriente», «Accademia». Зима у відносинах чоловіка і жінки. Дуєт молодості й початку відносин. Дуєт гармонії та спокою у відносинах. Дуєт розставання, чоловік іде від жінки. Людське суспільство жорстке й постійно поспішаюче, де немає зупинки. Вічний рух, пошук, відкриття і знову пошук. Рух по спіралі, часом вниз, часом вгору. І саме в одну мить може відбутись ривок, коли руйнуються всі обмеження і кордони, відмирає вчорашній день, і на наших очах настає сьогоднішній: гармонійний, але все одно тимчасовий [1].

Також хотілося б відзначити ансамблеву композицію «Місячне коло чи новий день» на музику Георгія Черненка «New Day». Як казкові персонажі, нібито ельфи, плывуть і рухаються по колу в темряві, заливаючи простір холодним місячним світлом, починаючи новий день. Хореографічна мініатюра «Бузок прощання» на музику Джованні Пьєро Ревербері «Attimi Di Magia», у бузковому саду розішлись двох. Він прийшов до неї, але вона холодно дає йому відкоша, хоча певний час приймає його залицання.

Висновки. Неокласичний балетний театр відходить від форм академічної традиції старих театрів доби «романтичного балету», він може бути державною чи авторською структурою. Йому властиві такі стилістичні ознаки, як неокласичний танець – класичні рас побудовані таким чином, щоб простежувався та розкривався психологічний або асоціативний зміст, а також використання балетних форм – багатоактного та одноактного балету, хореографічної мініатюри, музично-танцювальної форми «pas de deux», балету-перформансу, поетичного перформансу, перформансу «живої картини чи чистого мистецтва». У неокласичному балетному театрі більша перевага надається музичному творові, у якому класичні рас органічно повторюють усі складні особливості музики. Сучасний неокласичний театр має два жанри – безсюжетний та сюжетний.

Театр сучасної хореографії «Сузір'я Аніко, чи Балет Аніко» є дійсним носієм неокласичного стилю в авторському балетному театрі, а також носієм неокласичної традиції в Україні у 1995–2010 рр. Репертуар, форми та жанри репрезентації цілком відповідають неокласичному стилю в сучасному балеті, хоча з певною авторською особливістю.

Аніко Рехвіашвілі як у власній балетмейстерській творчості, так і в авторському неокласичному балетному театрі використовує майже всю палітру формально-технічних, символічних, зображально-виражальних, жанрово-стилістичних аспектів та чинників для впливу на глядача. Вона використовує власні новації у костюмах, танцювальному

тексті прочитання музичного матеріалу (саме танцесимфонії), естетика балетів, мініатюр виглядає поєднанням імпресіонізму з експресіонізмом на неокласичній основі, з використанням стилізації народно-сценічного танцю та модерн-танцю, техніці контемпорарі данс, імпровізації. Важливим є передача авторського роздуму на певну психологічну тему взаємовідношень чоловіка та жінки. Найчастіше у хореографічних композиціях використовується психологічна атака на глядача. Також важливим є широкий діапазон художньої роботи Аніко Рехвіашвілі – це і авторський балетний театр, і постановки в національних театрах України та Росії, а також хореографічне оформлення п'єс у драматичних театрах та великі естрадні концерти, фестивалі та шоу програми.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Аніко балет [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.anikoballet.com.ua/ru_art.html.
2. Антіпова І. Аніко Рехвіашвілі: Я вибудовую емоції / І. Антіпова // Майдан зірок. – 1998. – № 19. – С. 5–8.
3. Гваттерини М. Азбука балета / М. Гваттерини. – М. : БММ, 2001. – 240 с.
4. Рехвіашвілі А. Мистецтво балетмейстера : навч. пос. / А. Рехвіашвілі. – К. : КНУКіМ, 2008. – 199 с.
5. Чепалов О. Хореографічний театр Західної Європи ХХ ст. : [монографія] / О. Чепалов. – Х. : Харківська держ. академія культури, 2007. – 344 с. : іл.
6. Шариков Д. Історія хореографічної культури : [монографія] / Д. Шариков. – К. : Київський міжнародний університет, 2013. – Ч. 2. – 204 с.
7. Marselle M. La Dance au XXe siecle / M. Mitchel, G. Isabelle. – Paris : Bordas, 1995. – 264 p. : ill. [306].

REFERENCES

1. Anyko balet [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu : http://www.anikoballet.com.ua/ru_art.html.
2. Antipova I. Aniko Rexviashvili: Ya vybudovuyu emociyi / I. Antipova // Majdan zirok. – 1998. – № 19. – S. 5–8.
3. Gvatteryny M. Azbuka baleta / M. Gvatteryny. – M. : BMM, 2001. – 240 s.
4. Rexviashvili A. Mystecztvo baletmejstera : navch. pos. / A. Rexviashvili. – K. : KNUKiM, 2008. – 199 s.
5. Chepalov O. Horeografichnyj teatr Zahidnoyi Yevropy XX st. : [monografiya] / O. Chepalov. – H. : Harkivska derzh. akademiya kultury, 2007. – 344 s. : il.
6. Sharykov D. Istoriya horeografichnoyi kultury : [monografiya] / D. Sharykov. – K. : Kyuyivskyy mizhnarodnyj universytet, 2013. – Ch. 2. – 204 s.
7. Marselle M. La Dance au XXe siecle / M. Mitchel, G. Isabelle. – Paris : Bordas, 1995. – 264 r. : ill. [306].

Статтю подано до редакції 24.03.2015 р.